

“প্ৰিয় সন্তানসকল- তোমালোক জ্ঞানসাগৰ পিতাৰ ওচৰলৈ আহিছা - সন্মুখ মিলন মনাবলৈ, ডাৱৰ ভৰাবলৈ (জ্ঞানসাগৰ পিতাৰ কাষত বহি) , তোমালোকে ইয়ালৈ পাহাৰীয়া বতাহ ল'বলৈ অহা নাই।

প্ৰশ্ন : গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও কি নিয়মত চলিলে এভাৰহেন্দ্ৰী (সদা-সুস্বাস্থ্যৰ গৰাকী) হৈ পৰিবা?

উত্তৰ : সদা-সুস্বাস্থ্যৰ গৰাকী হ'বলৈ অনবৰতে বাবা-বাবা কৰি থাকা। তোমাৰেই খাওঁ, তোমাৰ লগতেই ফুৰোঁ...সকলোবোৰ বুদ্ধিৰ দ্বাৰা পিতালৈ হস্তান্তৰ কৰি দিয়া। এনেদৰে ভাবি আগবাঢ়া যে আমি শিৱবাবাৰ দ্বাৰা লালিত-পালিত। কোনো বস্তুৰে মমত্ব থাকিব নালাগে। অৰ্পণ কৰি তেওঁৰ হুকুম অনুসৰি খোঁৱা যদি পবিত্ৰ হ'বা আৰু তোমালোক সদা-সুস্বাস্থ্যৰ গৰাকী হৈ পৰিবা।

গীত : দূৰ দেশৰ নিবাসী (দূৰ দেশ কা বহনেৱালা) . . . . .

ওম শান্তি। দূৰ দেশৰ নিবাসী সন্তানসকলৰে মিলিত হ'বলৈ আহিছে। সন্তানসকলে কোনো তীৰ্থলৈ অহা নাই বা পাহাৰীয়া বতাহ ল'বলৈ অহা নাই। কিন্তু সন্তানসকলে ইয়ালৈ আহে মাতা-পিতাৰ সৈতে মিলনৰ বাবে। এই কথা জানা, মাতা-পিতা দূৰদেশৰ নিবাসী, পৰৰ দেশলৈ আহে। কিয় আহে? স্বৰ্গৰ ৰচনা কৰিবলৈ। তেওঁক লগ পাবলৈ সন্তানসকলে ভিন্ন-ভিন্ন গাঁৱৰ পৰা, কিমান দূৰ-দূৰনিৰ পৰা আহে! বিলাতৰ পৰাও আহিব। কিহৰ বাবে? কোনো বস্তু চাবলৈ নাহে। আত্মা বা জীৱাত্মাই মাতা-পিতাক লগ পাবলৈ আহে। মাতা-পিতাও দূৰদেশৰ নিবাসী। এতিয়া তোমালোকে কাৰ সন্মুখত বহি আছা? মাতা-পিতাৰ সন্মুখত, যাৰদ্বাৰা স্বৰ্গৰ সুখ লাভ হয় কিন্তু তেওঁৰ মতত চলিব লাগিব। সেই বাবেই শ্ৰীমতৰ গায়ন আছে। ভগৱান উবাচ শ্ৰীমতৰ গায়ন আছে। ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰৰ শ্ৰীমতৰ গায়ন নাই। সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ হৈছে মাতা-পিতা যাৰ গায়ন কৰা হয়। এই সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা মাতা-পিতাক আহ্বান কৰা হয় যে এই ছিঃ ছিঃ পতিত দুনীয়ালৈ আঁহা, আমাক পবিত্ৰ কৰি তোলা। এতিয়া তেওঁ পৰৰ দেশলৈ আহিছে। তোমালোকে পৰৰ দেশতে আছা। এয়া ৰাৱণৰ দেশ। এই অকাসুৰ, বকাসুৰ, পুতনা, সুৰ্পনশা, হিৰণ্যকশ্যপ আদি সকলো এই মনুষ্য সৃষ্টিৰ মনুষ্যৰ নামত। অসুৰৰ অন্য কোনো পৃথক ৰূপ নাই। দেৱতাসকলৰো অন্য ৰূপ নাই, চাৰিখন হাতো নাই। তেওঁলোকে মনুষ্য আৰু দেৱতাও মনুষ্য। কিন্তু দেৱতাসকলৰ পবিত্ৰ দেশত পুণৰ জন্ম আছিল।

সত্যযুগ, ত্ৰেতা যেন ঈশ্বৰৰ ঘৰ। স্বৰ্গলৈ অহা মানে নিজৰ ঘৰলৈ অহা। এতিয়াতো পৰৰ ঘৰ ৰাৱণৰ ঘৰত আছা। সেয়ে পিতা আহি তোমালোকক ৰাৱণৰ ঘৰৰ পৰা ত্ৰাণ কৰে, লিবাৰেট (স্বাধীন) কৰে। আধা কল্পতো তোমালোকে মায়াৰ দেশত পুণৰ্জন্ম লৈ থাকা। সত্যযুগ, ত্ৰেতাততো ৰামৰাজ্য অৰ্থাৎ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য, কাৰণ ঈশ্বৰে স্থাপন কৰিছে। তাত আধাকল্প পুণৰ্জন্ম লৈ আহিলা। আধাকল্প ৰাৱণৰ ৰাজ্যত পুণৰ্জন্ম ল'লা। এতিয়া সন্তানসকলে বুজি পাইছে যে তেওঁলোক কাৰ সন্মুখত বহি আছে। এওঁ শিক্ষকো, সদগুৰুও। তোমালোক মাতাসকলো শিক্ষক হোঁৱা, সদগুৰুও হোঁৱা। তোমালোকেও পঢ়োৱা-মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ বাবে। এতিয়াতো তোমালোকে আসুৰিক সম্প্ৰদায়ৰ পৰা দৈৱী সম্প্ৰদায় হৈ আছা। তোমালোকক কাঁইটৰ পৰা ফুল বনাবলৈ পিতাই এই ৰথৰ আৰোহী হৈ আহিছে। এওঁতো সন্তানসকলক লগ পাবলৈ আন দেশলৈকে যায় কাৰণ তেওঁ চৈতন্য জ্ঞান সাগৰ। জড় সাগৰতো নহয় যে ডুবাই দিব। নহয়, এয়া চৈতন্য। গায়ন আছে- আত্মা পৰমাত্মা আঁতৰি থাকিল... .তেন্তে পৰমাত্মাও আহে। তেওঁক লগ পাবলৈ

আত্মাও আছে। ক'ৰ ক'ৰ পৰা যে সন্তানসকল আহে! পিতায়ে পৰিভ্ৰমণ কৰে। ভক্ত সকলেতো য'তে-ত'তে মন্দিৰ বনাইছে। যেনেকৈ যীশুৰ জড়চিত্ৰও তৈয়াৰী কৰে। এতিয়া, তেওঁতো হৈছে দেহধাৰী আৰু ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰ যি আছে সকলোৱেই দেহধাৰী। এই সকলোতকৈ উচ্চ ভগৱান, তেওঁৰ নিজা শৰীৰ নাই। তেওঁকতো সকলোৱে পিতা বুলি কব। পৰমপিতা গডফাদাৰ। তেওঁৰ স্থূল শৰীৰো নাই, সূক্ষ্ম শৰীৰো নাই। অহাতোও নিশ্চিত। কেনেকৈ আছে? এই সকলোবোৰ পাহৰি গৈছে। এনেকৈতো কোৱা নহব যে কৃষ্ণ পতিত পাৱন। কৃষ্ণৰ শৰীৰলৈ আহি পাৱন বনোৱা নাই। তেন্তে, কৃষ্ণ ভগৱান উবাচ বুলি ক'লে ভুল হৈ যাব। কৃষ্ণৰ মুখৰ দ্বাৰা কি ৰচনা হ'ল? দেৱতা? নহয়। প্ৰথমতেতো ব্ৰাহ্মণ লাগিব। তাৰ বাবে ব্ৰহ্মা লাগিব। নহ'লে ব্ৰহ্মাৰ অকুপেশ্চন (জীৱিকা) ক'ত থাকিব? কৃষ্ণৰ নাম লগালে ব্ৰহ্মাৰ বায়োগ্ৰাফিয়েই (জীৱনপঞ্জী) নোহোৱা হৈ যায়। কৃষ্ণৰ দ্বাৰা সত্যযুগ স্থাপন হ'ল যদি ব্ৰহ্মাৰ অকুপেশ্চনেই হেৰাই যাব। কিন্তু তোমালোক সন্তান সকলে যি ইয়ালৈ আঁহা জানা, বাকী যি নাজানে তেওঁলোকে ভাবিব যে এয়াও এক সংসঙ্গ য'ত গীতা শুনোৱা হয়। কিন্তু, ইয়াত কোনে শুনায়- এয়া তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা। জ্ঞানৰ সাগৰ, মোস্ট বিলাভেদ্ (অতি আদৰৰ) মাতা-পিতাই শুনায়। কিমান মিঠা, কিমান আদৰৰ! তোমালোকে কোনো মনুষ্যকে মিঠা বুলি কব নোৱাৰা কাৰণ সকলো তিতা, বিকাৰী। পিতাই তেওঁলোকক পাৱন বনাই আছে। তেন্তে, উচ্চৰো উচ্চ হৈছে ভগৱান। তেওঁৰ পিছত যি মনুষ্য আহি গৈছে, তেওঁলোকৰ মাজত আছে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আৰু সীতাৰাম। এতিয়া তেওঁলোকো পতিত। যেতিয়ালৈকে পিতাই আহি পবিত্ৰ নবনায়, তেতিয়ালৈকে পতিত দুখী হৈ থাকে। যেনেকৈ মানুহে কয়- কলিযুগ হেজাৰ বছৰৰ, এয়াতো ইমপছিবুল (অসম্ভৱ)। ভয়াবহ যুদ্ধ সমুখত আছে, য'ত মুক্তি-জীৱনমুক্তি ৰ গেট (জপনা) খোল খাব, তেতিয়ালৈকে কোনেও মুক্তি জীৱনমুক্তি নাপায়। সকলোৱে ইয়াতেই ঘূৰি থাকিব লাগিব। যেনেদৰে ভুল-ভুলায়া। সকলোৱে আঘাত পাই থাকে। দুৱাৰ বিচাৰি নাপায়। মুক্তি জীৱনমুক্তিৰ দুৱাৰলৈ যাব বিচাৰে। কোনোবা মৰিলে কয় স্বৰ্গবাসী হ'ল। কিন্তু এয়াতো নৰক। যেতিয়া পিতা আহি ৰাজযোগ শিকায় তেতিয়াহে স্বৰ্গলৈ যাব পাৰি, ৰাজপদ বা প্ৰজাপদ পাব পাৰি। এতিয়া এয়াই হৈছে উপাৰ্জন। কোৱা হয় নহয়-এওঁ এনে কি উপাৰ্জন কৰিছে যে তেওঁ সদাগৰ হৈ গ'ল। তেন্তে, সত্যযুগৰ দেৱতাসকলে কি উপাৰ্জন কৰিলে আৰু কেতিয়া কৰিলে যে তেওঁলোক এনেকুৱা হ'ল। নিশ্চয়কৈ কলিযুগৰ শেষতেই হ'ব, তেতিয়াহে সত্যযুগত এনেকুৱা হ'ল। এতিয়া তোমালোকে জানা যে তোমালোকে এনে উপাৰ্জন কৰি আছা যাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ মালিক হ'ব। জৰুৰ তাৰ ৰিজাল্ট (ফলাফল) স্বৰ্গত ভুগিব। এতিয়া তোমালোক কলিযুগ আৰু সত্যযুগৰ সংগমত আছা। ইয়াক বেলেগ যুগ কৰি দেখুওৱা হৈছে। সকলো কৰ্ম-অকৰ্ম-বিকৰ্মৰ গতি পিতাই শিকাইছে। (তেওঁ) কৈছে-সন্তানসকল, এতিয়া মই তোমালোকক যি কৰ্ম শিকাইছো তাকেই কৰা। ইয়াক কলিযুগ বুলি নকওঁ, সংগমযুগৰ কথা কোনে নাজানে! যেতিয়া সত্যযুগৰ পৰা ত্ৰেতা হয়গৈ, তেতিয়াও কোনেও নাজানিব যে সত্যযুগ ত্ৰেতাৰ সংগম ওচৰ চাপিছে। এয়া পিছলৈ গোৱা হয় যে সত্যযুগত অমুকে ৰাজ্য চলাইছিল, ত্ৰেতাত অমুকে চলাইছিল। দ্বাপৰ হ'লত দেৱী-দেৱতা বামমাৰ্গী হ'ল, এই সকলোবোৰ তোমালোকে গম পোৱা। এই জ্ঞান আৰু কাৰো লগত নাই। তোমালোকেইহে ৱৰ্ল্ডৰ (বিশ্বৰ) হিস্টৰি-জিওগ্ৰাফি (বুৰঞ্জী-ভূগোল) পঢ়া। তোমালোকৰ লগত এইম-অবজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) আছে। দুনিয়াত যিমান গীতা পাঠশালা আছে তাত বেদ-শাস্ত্ৰ শুনায়। কোনো এইম-অবজেক্ট নাই। স্কুল-কলেজক পাঠশালা বুলি কোৱা হয়। সেই অধ্যয়ণ চোৰচ্ অফ্ ইনকাম (আয়ৰ উৎস)। তেন্তে, তোমালোকৰ লগত এইম-অবজেক্ট আছে যে এই অধ্যয়নৰ দ্বাৰা পাৱন হৈ মুক্তিধামলৈ যাম। পুণৰ তাৰ পৰা চৰিত্ৰ ৰূপায়ন কৰিবলৈ সত্যযুগলৈ আহিম। তোমালোকে সত্যযুগৰ পৰা কলিযুগলৈ কি চৰিত্ৰ ৰূপায়ন কৰিব লাগিব-সেই সকলো জানা। তোমালোকে ইয়ালৈ ডাৱৰৰে (জ্ঞানৰ) পৰিপূৰ্ণ হ'বলৈ আহিছা। ২১জনমৰ বাবে চোৰচ্ অফ্ ইনকাম (আয়ৰ উৎস) ল'বলৈ আহিছা। ইমান উচ্চ অধ্যয়ন যেতিয়া পঢ়াওঁতাও উচ্চৰো উচ্চ এক ভগৱান।

বাকী সকলোবোৰ ভাই-ভনী। ব্ৰহ্মা-সৰস্বতী, শংকৰ-পাৰ্বতী, বিষ্ণু সকলো এওঁৰ সন্তান। সন্তানসকলে সন্তানসকলৰ দ্বাৰা উত্তৰাধিকাৰ নাপায়। উত্তৰাধিকাৰ পিতাৰ পৰাহে পোৱা যায়। যি যেনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰিব তেনে উত্তৰাধিকাৰেই পাব। আৰু, পুৰুষাৰ্থ কিমান সহজ! আচ্ছা, ইমান জ্ঞান শুনাৰ নোৱাৰা যদি তিনি ভৰি মাটি লৈ সৰু কোঠালিত গীতা-পাঠশালা খুলি দিয়া। বোৰ্ডত লিখি দিয়া-ইয়ালৈ আহি পিতাৰ পৰা ২১জনমৰ বাবে উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। সৰু বোৰ্ডেই লগাব। তাত লিখিবা যে ২১ জনমৰ বাবে স্বৰ্গৰ বাদশাহী তোমালোকৰ ঈশ্বৰীয় জন্মসিদ্ধ অধিকাৰ। দৰকাৰ হ'লে আহি সোঁধা। তোমালোকে যাক মাতা-পিতা বুলি কোৱা তেওঁলোকতো নিশ্চয় স্বৰ্গৰ ৰচোঁতা। তেনেহ'লে তোমালোকে নিশ্চয়কৈ স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পাব লাগে। তেওঁ কয়-মোক নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰা আৰু সকলো পাহৰি যোৱা। এওঁলোকৰ লগত থাকোঁতে, সন্মুখলৈ চাই বুদ্ধি তেওঁতহে লগাব লাগে। বাবাৰ আদেশ পালে শিৰোধ্য কৰিব লাগে। বাবাই অৰ্ডিনেন্স (অধ্যাদেশ) উলিয়ায়-এতিয়া বিষৰ ব্যৱসায় বন্ধ কৰা। আৰু কাকো নকয়, কেৱল সন্তানসকলকহে কয়। বাহিৰৰ কোনোৱেতো এই সভাত বহিব নোৱাৰে, যেতিয়ালৈকে সাতদিন আহি বুজি নলয়। কাহিনীত আছে নহয়- ইন্দ্ৰপ্ৰস্থলৈ পোখৰাজ পৰীয়ে এক পতিত মনুষ্যক লৈ আহোঁতে শাস্তি পাইছিল। তেন্তে, এয়া নীতিসিদ্ধ নহয়। যেতিয়ালৈকে সাতদিনীয়া ভাঙিত বহুওৱা নহয়। স্বচ্ছতা অবিহনে ভাঙিত কোনো বহিব নোৱাৰে। অৱশ্যে, কোনো বিশিষ্ট লোক লগ পাবলৈ আহে, পুৱাৰ ক্লাছ দেখি সোধে, -এনে ক্ষেত্ৰত ওপৰত সুধি শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা বুজোৱা হয়। চাবলৈ আহে, ভাল কথা। ওলোটো নুবুজিবৰ বাবে আগতীয়াকৈ বুজোৱা হয়। পুণৰ অহাৰ সুবিধা দিব লগা হয়।

তোমালোকে সকলোকে বুজাবা যে এয়া আমাৰ মাতা-পিতা-যাৰদ্বাৰা স্বৰ্গৰ সুখ পোৱা যায়। এওঁ পিতা, শিক্ষক, সদগুৰু তিনিওজনেই। যেন তোমালোকে তিনিটা ইঞ্জিন পাইছা। এই সময়ত তিনিওজনেই একেলগে মিলিত হয়। তাততো বেলেগে বেলেগে মিলিত হয়। প্ৰথমে পিতা, পিছলৈ শিক্ষক আৰু বৃদ্ধ অৱস্থাত গুৰু লাভ কৰে। তোমালোক এতিয়া কাৰদ্বাৰা লালিত-পালিত হৈছা? শিৱবাবাৰ, কাৰণ তোমালোকৰ যি আছিল সকলোবোৰ বাবাক অৰ্পণ কৰিছা। তোমালোকৰ লালন-পালন যেন শিৱবাবাৰ ভাণ্ডাৰৰ পৰা হৈছে। তোমালোকে তোমালোকৰ সকলো শিৱবাবাক দান কৰিছা। এতিয়া তাৰ দ্বাৰাই তোমালোক পালিত হৈছা। কিমান পবিত্ৰ অন্ন লাভ কৰিছা! এনে

কেতিয়াও নহয় যে ধৰ্ম (দান) কৰি তাৰদ্বাৰাই পালিত হয়। যাক দান কৰিবা তেওঁৰেই হ'ব। ইয়াততো তোমালোকে শিৱবাবাক দি কিমান পবিত্ৰ হৈ যোঁৱা! ইয়াৰ দ্বাৰা তোমালোকৰেই লালন-পালন হয়। পিতাই কৈছে- ঘৰত থাকিও এনেদৰে ভাবিবা যে সকলো শিৱবাবাৰ। এনেদৰে ভাবি খালে এনে লাগিব যেন ছুবহু শিৱবাবাৰ ভাণ্ডাৰৰ পৰাই খাইছা। এইবোৰত কোনো মোহ নাই। পিতাৰ বুলি ভাবিছা। পিতায়েই দিয়া। পিতাক অৰ্পণ কৰা হৈছে। তেওঁৰ ছুকুমত খাই আছো। লাগিলে ঘৰতে আছো, কিন্তু শিৱবাবাৰ ভাণ্ডাৰৰ পৰা খাইছো। কোৱা হয় নহয়-তোমাৰেই খাওঁ, ...তোমাৰ লগতে ফুৰোঁ। বাবা-বাবা কৈ থাকিলে তেওঁৰ লগত যোগ লাগি যাব। এভাৰহেল্‌ডী (সদা-সুস্বাস্থ্যবান) হৈ যাব। এয়া হৈছে হেল্‌দী (স্বাস্থ্যবান) হোৱাৰ চেনেটৰিয়াম (বিধায়িনী পৰিষদ)। সেই চেনেটৰিয়ামত গোটেই জীৱন মুঠেও নাথাকে। অলপ সময় থাকি গুছি যায়। ইয়াততো তোমালোক বহিয়েই আছা। এভাৰহেল্‌ডী ২১ জনমৰ বাবে হৈছা। ইয়ালৈ কিয় আঁহা? আধাকল্পৰ বাবে এভাৰহেল্‌ডী, এভাৰহেল্‌ডী, এভাৰহেল্‌ডী হ'বলৈ। এই চিন্তাৰেই আঁহা নহয়। ঔষধ খাবলৈ বা তীৰ্থ কৰিবলৈতো ইয়ালৈ নাহা। ইয়ালৈ শিৱবাবাৰ ওচৰলৈ আঁহা। পিতাও আহে পৰৰ শৰীৰত, পৰৰ দেশলৈ। গীতাত যি গোৱা হৈছে সেয়া অলপ হ'লেওতো শুদ্ধ হ'ব। পিতাৰ আগমনক আহ্বান কৰিছে। তেন্তে, নিশ্চয়কৈ তেওঁ পতিতক পাৱন বনাবলৈকে আহিব। পতিতেতো পাৱন হ'বলৈ তেওঁৰ ওচৰলৈ পৰমধামলৈ যাব নোৱাৰে। যাবই নোৱাৰে। সকলো ভক্তৰ আত্মাই আহ্বান কৰে -বাবা আঁহা। বাবাই কয় মই আঁহো সকলোকে গতি-সদগতি

দিবলৈ। সকলোকে দয়া কৰোঁতা, সৰ্বোদয়াতো এজনেই পিতা। কি দয়া কৰে? শ্ৰীমত দিয়ে। শ্ৰীমততো প্ৰখ্যাত। যাৰ পালন কৰিলে শ্ৰেষ্ঠ অৰ্থাৎ স্বৰ্গৰ মালিক হ'বা। আকৌ, যি যিমান ডাইৰেকচনত (পৰিচালনাত) চলে। হঠযোগ কৰোৱাই বা তীৰ্থৰ ঠেলা-হেঁচা কৰোৱাইতো কোনো কষ্ট নিদিয়ে। আমেৰিকা হওক, ফিলিপাইন হওক... য'তেই নাথাকা গৃহস্থ ব্যৱহাৰতো থাকিব লাগে। কিন্তু থাকিও পদুম ফুলৰ দৰে হ'ব লাগে। জনকৰ উদাহৰণ আছে। তোমালোকৰ হ'ল ৰাজযোগ। তেওঁলোকেতো কয় স্বৰ্গৰ সুখ কাক-বিষ্ঠাৰ সমান। কিন্তু ভাৰতৰ ৰাজযোগ প্ৰসিদ্ধ। এয়া কোনেও নাজানে। প্ৰাচীন যোগতো প্ৰাচীন পিতাইহে শিকাব। গীতা, বেদ-শাস্ত্ৰ আদি সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ সামগ্ৰী। বৃক্ষ সম্পূৰ্ণ হ'ব লাগে, তাৰ পাছত গছ ফলধাৰী হ'ব। তেন্তে তোমালোক আহিছা মাতা-পিতাৰ ওচৰলৈ, ৰিফ্ৰেছ (সতেজ) হ'বলৈ আৰু বাৰে বাৰে আহিবা কাৰণ সন্মুখ মিলন আনন্দকৰ। ইয়াত সদাকালৰ বাবেতো বহি থাকিব নোৱাৰা। ল (আইন) নাই। নিজা গৃহস্থ ব্যৱহাৰো জৰুৰ চম্ভালিব লাগে।

বাকী এই পাঠশালা অনেক বৃদ্ধি হ'ব। এই বিদ্য আদি নাথাকিলে বহুত বৃদ্ধি হ'ব, সেই বাবেই বিদ্য পৰে। পাঁচ হেজাৰ একে লগে বহি কেনেদৰে পঢ়িবা, সেয়েই লিমিট (সীমা) আছে, যাক পিতাই সন্মুখত দেখিও থাকিব পাৰে। পিতাইতো আত্মাক চায়। শৰীৰ নাচায়। জোৰকৈ চালে তেওঁলোকে শৰীৰেই পাহৰি যাব। চুপক হয় নহয়। যেন আনকন্দিয়াচ (মূৰ্চিত) হৈ পৰিব। আচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰ লগ পোৱা সন্তান সকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা, বাপ-দাদাৰ স্মৰণ আৰু গুড্ মৰ্নিং। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্যসাৰ:

(১) উচ্চ মহলালৈ যাবলৈ হ'লে পিতা-শিক্ষক-সদগুৰুৰ ৰূপত আমি তিনিটা ইঞ্জিন লাভ কৰিছো- এই স্মৃতিৰে আগবাঢ়ি যাব লাগে।

(২) বুদ্ধিৰ দ্বাৰা সকলো পিতালৈ হস্তান্তৰ কৰি তেওঁৰ দ্বাৰা পালিত হ'ব লাগে। বহুত মিঠা পাৱন হ'ব লাগে। পতিতপনৰ তিক্ততা আঁতৰাই পেলাব লাগে।

বৰদান: সংগমযুগৰ এই নৱযুগত প্ৰতি চেকেণ্ডতে নৱীনতাৰ অনুভৱ কৰোঁতা ফাষ্ট (দ্রুতবেগী) পুৰুষাৰ্থী হোঁৱা।

সংগমযুগত সকলো নতুন হৈ পৰে, এইবাবে ইয়াক নৱ যুগ বুলিও কোৱা হয়। ইয়াত উঠাও নতুন, কথা কোৱাও নতুন, অহা-যোৱা কৰাও নতুন। নতুন অৰ্থাৎ অলৌকিক। স্মৃতিলৈও নৱীনতা আহিল। কথা-বাৰ্তাও নতুন, লগপোৱাও নতুন, দৃষ্টিও নতুন। আত্মাক দেখিম, শৰীৰক নহয়। ভাই-ভাইৰ দৃষ্টিৰে সম্পৰ্কলৈ আহিম, দৈহিক সম্বন্ধৰে নহয়। এনেদৰে প্ৰতি চেকেণ্ডতে নৱীনতাৰ অনুভৱ কৰিবা, যি এক চেকেণ্ডৰ আগতে অৱস্থা আছিল, দ্বিতীয় চেকেণ্ডত নাই, তাৰ দ্বাৰা আগুৱাই যোৱা -ইয়াকেই ফাষ্ট পুৰুষাৰ্থ বুলি কোৱা হয়।

শ্লোগান: পৰমাত্ম আদৰৰ দ্বাৰা জীৱনত অতীন্দ্ৰিয় সুখ আৰু আনন্দৰ অনুভূতি কৰাই সহজ ৰাজযোগ